

val pred poškodením. Kde to neni možné, povinný je škodca, aby inakším spôsobom vyrovnal to, čo poškodený poškodzujúcou udalosťou ztratil. Pri ujme poškodeného na telesnej integrite neni ovšem možné uvedenie predošlého stavu. Avšak cit spraviednosti žiada, aby poškodený i za tento úbytok bol odškodnený, aby sa mu dostalo niečoho, čo ako-tak vyrovnáva ten následok poškodzujúcej udalosti, že poškodený do istej miery a v istých smeroch ostáva vylúčený z toho, čo život môže poskytnúť človeku toho istého prostredia pri nedotknutej telesnej integrite. Pravda je ovšem jednak, že nemožno objektívne zistiť, do akej miery rečené vylúčenie nastane a ako bude poskytované, — jednak že niet úplne smerného náhradného statku za rečené vylúčenie. Avšak v onom smere dojde dľa pokynov §-u 271. o. p. p. na voľné sudcovské uváženie, a v smere posledné spomenuté peniazé, ako obecne uznaný nositeľ hodnôt a prostriedok opatriť si rôzne príjemnosti, spôsobilé sú poskytovať i tu — keď aj nie rovnocenné a smerné, lež predsa uspokojivé — odškodnenie. Výšku sumy tohoto odškodného, určenú súdom odvolacím, po uvážení všetkých smerodajných okolností v smysle §-u 271. o. p. p. i Najvyšší súd ako súd dovolací uznal za primeranú, slušnú.

Ad 2. V rozsudku súdu I. stupňového, je stanovené, že útraty liečebné a cestovné majú zodpovedať stavu žalobníka, — odvolací súd túto časť rozsudku súdu I. stupňového potvrdil, — v rečenej časti rozsudku je vlastne ustanovené, že nárok žalobníka na poskytnutie tam označeného liečenia v kúpeľoch a na náhradu s tým spojených výloh — i cestovných — po práve trvá; odvolací súd správne vyriekol, že v terajších pomeroch nemožno vopred ustáliť, koľko budú rečené výkony činiť a jestli sa medzi stranami nestane dohoda dotyčne výšky rečených výloh, nebude iné zbyvať, než aby o nich v osobitnom spore bolo rozhodnuté.

Ad 3. Výšku útrat pokračovania pred súdom I. stupňovým, tak ako bola určená nižšími súdmi, uznal Najvyšší súd za zodpovedajúcu, do ohľadu berúc hodnotu predmetu sporu, vynaloženú námahu a poskytnuvšie sa hotové výlohy.

Žalovaná strana spor v podstate prehrala, preto §§-om 508. a 425. o. p. p. zodpovedave bola odsúdená aj na znášanie útrat odvolacieho pokračovania.

Z dôvodov hore uvedených bolo treba dovoláciu žiadost strany žalovanej ako neopodstatnenú zamietnúť.

Odveťa a pripojovacia žiadost žalobníka musela byť odmietnutá, lebo — odhliadnúc od toho, že nebola jeho advokátom kontrasičnovaná — podaná bola dňa 8. februára 1923., tedy po uplynutí lehoty stanovenej v §-e 531. o. p. p., keďže usnesenie Najvyššieho súdu č. Rv III. 5111-21-1. doručené bolo advokátovi žalobníka 20. januára 1923.

Dr. Štefan Benko:

Prehľad slovenskej časti rozhodnutí Najvyššieho Správneho Súdu Československej Republiky z roku 1923.

V smysle čl. 2. nariadenia vlády Čsl. Rep. zo dňa 30. okt. 1920, č. 601. Sb. zák. a nar., úrady rozhodujú o žiadostiach podľa §. 9. ústavného zákona zo dňa 9. apríla 1920, č. 236. Sb. z. a nar., podľa voľného uváženia. Ani v ústavnom zákone, ani v uvedenom vládnom nariadení neni však pre túto voľnú úvahu daná úradom žiadna direktíva, z ktorej by sa mohlo odvozovať subjektívne právo na priznanie československého štátneho občianstva.

Rozhodnutie najvyššieho správneho súdu zo dňa 3. marca 1923.
č. 3536-923.:

Stážnosť St. G. do rozhodnutia ministra s plnou mocou pre správu Slovenska v Bratislave č. 16442-922 punkto štátneho občianstva sa zamieta, jako bezdôvodná.

Z dôvodov:

Minister s plnou mocou pre správu Slovenska rozhodnutím č. 16442-922 nevyhovел žiadosti sťažovateľovej o priznanie československého štátneho občianstva v smysle §. 9. ústavného zákona zo dňa 9. apríla 1920, č. 236 Sb. z. a n.; zrušil súčasne z moci úradnej usnesenie obecného výboru v Lipt. Sv. M. č. 47-21. nimž bolo uznané, že sťažovateľ nahyl v smysle §. 10. zák. čl. XXIII. z r. 1886 domovského práva v L. Sv. M. ako protizákonné a nariadil, aby bol sťažovateľ vymazaný zo soznamu príslušníkov uvedenej obce.

Stážnosť podaná do tohoto rozhodnutia nenašiel N. Sp. S. odôvodnenou.

Podľa §. 9. ústavného zákona zo dňa 9. apríla 1920, č. 236. Sb. z. a n., určí úrad nariadením osobám, ktoré nadobudly domovského práva uvedeného v §. 1. odst. 1. teprv po 1. januári 1910 a patrily pred tým právom domovským do niektorej obce ležiacej v území bývalého štátu Rakúsko-uhorského mimo územia terajšej republiky Československej, prepadnú lehota, do ktorej môžu podať žiadosť o priznanie československého štátneho občianstva. Lehota tá bola určená nariadením vlády republiky Československej z 30. okt. 1920, č. 601. Sb. z. a n., ktoré v svojom 2. čl. stanoví, že úrady rozhodujú o žiadosťiach podľa §-u 9. ústavného zákona podľa voľného uváženia. Ani v ústavnom zákone, ani v uvedenom vládnom nariadení není však pre túto voľnú úvahu daná úradu žiadná direktíva, z ktorej by bolo možno odvozovať subjektívne právo na priznanie československého štátneho občianstva.

Sťažovateľ domáhal sa v pokračovaní správnom výslovne len o priznanie československého štátneho občianstva podľa §-u 9. uvedeného ústavného zákona, udávajúc a domovským listom vydaným mu obcou Lipt. Sv. Mikulášom dňa 2. júla 1921 pod č. 135-21 preukazujúc, že nadobudol v obci tej domovského práva teprv dňa 1. januára 1915. Neuznal-li pri tomto stave minister splnou mocou pre správu Slovenska za vhodné, aby priznal sťažovateľovi štátne občianstvo československé, nemožno v rozhodnutí tom spatrovať poškodenie sťažovateľa v jeho subjektívnych právach. Nenadobudol-li však sťažovateľ štátneho občianstva československého, sluší ho považovať jako cudzozemca, ktorému obec nemohla domovské právo bezpodmienečne udeliť, ale ktorému mohla v smysle 2. odst. §-u 16. zák. čl. V. z roku 1903 prijatie do svojho sväzku len prisľúbiť alebo síce poskytnúť, to však len na prípad, že nadobudne štátneho občianstva československého.

Priznala-li tedy menovaná bec sťažovateľovi domovské právo bezpodmienečne, nebolo dotyčné usnesenie obecného výboru po práve.

Potom však bol minister s plnou mocou pre správu Slovenska oprávnený mocou svojho práva dozorčieho usnesenie to zrušif už z tohoto dôvodu a netreba sa najvyššiemu správne mu súdu zabývať ani spornou otázkou, či vyhovел alebo nevyhovел sťažovateľ ostatným podmienkam nadobudnutia domovského práva.